

El cos

À

"Aprendre vol dir, per començar, aprendre a dominar el cos."

Daniel Pennac. 'Diari d'un cos'

Aquesta frase de ben segur que l'entendem perfectament pensant en els primers mesos de vida: domini de la mirada per fixar-nos, de l'aparell fonador per emetre sons, del braç per aconseguir, de les mans per agafar...

El cos ens dóna la primera experiència de límit. Quan un nadó estira el braç per aconseguir i no hi arriba, què fem? Què li aporta el que fem? Ens hi aturarem una mica perquè ens pot ser molt útil per entendre altres conquestes posteriors. De natural, un nadó només plora si hi ha una incomoditat física: gana, son, brutícia, o per la manca de contacte humà. Aconseguir els objectes que poden ser del seu interès li requereix un esforç, que acostuma a fer. Quan li evitem aquest esforç estem iniciant una actitud desfavorable de la criatura cap a les seves pròpies capacitats. No ens hauríem de sorprendre quan, ja més grandet, li costi provar de fer les coses sol: cordar-se les sabates, tallar el bistec, posar-se el pijama...

El cos pot fer allò pel qual està madur a nivell neurològic. A segons quina edat no podem demanar a un nen que tingui control sobre els seus esfínters i, arriba un moment, en canvi, que haurem de veure quin problema hi ha si no en té. Això mateix és vàlid per moltes altres accions: caminar una distància determinada, fer esport, anar en bicicleta, estar-se físicament quiet i utilitzar segons quines eines. Tot té una edat, diferent per cada criatura, a partir de la qual són possibles aquestes accions sense patiment, i sol ser abans del que els adults pensem. La potència i la capacitat dels infants és alta. La tasca de l'educador és esperar i acompanyar, sense avançar-se ni pressionar.

A totes les edats cal proporcionar-los experiències de contacte amb la natura, sentir fred, sentir calor, la mullena, la suor, la remor del vent, el soroll del tro, del mar, caminar per sòls irregulars, pujar, baixar, saltar, ... Sí, inevitablement porten esgarrinxades, ferides i cops. No patim, els nens i les nenes són més forts i competents del que ens pensem sovint els pares, mares i mestres. El cos humà està preparat i programat per afrontar i superar aquests petits incidents.

Som natura, i és en aquest entorn on trobem les més plaents vivències i sensacions, no els les podem negar! I no es tracta d'estar entretinguts o ocupats, va més enllà d'això. Sovint les ocupacions dels nens són més dels adults que seves. Anar a parcs temàtics, a parcs urbans (cada dia més emmoquetats) que ofereixen planúria i aparells, passejar pels centres comercials i tota la seva oferta de lleure, estrident, no té res a veure amb caminar pel bosc, per la vora d'un riu o del mar, llocs inescapables d'estímul sensorial, on tot el cos es posa en acció.